

Sygn. akt II PSK 127/21

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z powództwa M. M.
przeciwko I. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.
o wynagrodzenie, odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 15 czerwca 2021 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 7 października 2019 r., sygn. akt XXI Pa (...),

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
II. zasądza od I. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w
W. na rzecz M. M. kwotę 1.800,00 zł (tysiąc osiemset złotych)
tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. XXI Wydział Pracy wyrokiem z 7 października 2019 r. w sprawie XXI Pa (...) po rozpoznaniu apelacji powódki M. M. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z 7 listopada 2018 r. w sprawie VII P (...) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanej I. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powódki kwotę 15.000 zł z odsetkami za opóźnienie w wysokości ustawowej od 7 października 2017 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 5.000 zł tytułem wynagrodzenia za wrzesień 2017 r., a w pozostałym zakresie powództwo oddalił oraz orzekł o kosztach procesu.

Pozwana zaskarżyła powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie prawa materialnego przez: (-) błędne zastosowanie art. 39 k.p. w sytuacji braku ustalenia okresu do 4 lat do osiągnięcia wieku emerytalnego przez powódkę, jako okresu ochronnego dla możliwości wypowiedzenia umowy o pracę; (-) niezastosowanie wykładni art. 60 k.c. w związku z art. 300 k.p. i w związku z art. 30 § 1 pkt 1 k.p. polegającej na przyjęciu, że w wyniku zmienionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych, ujawnione zostały dostatecznie uzewnętrznione dwustronnie złożone oświadczenia woli o porozumieniu stron i uzgodnieniu czynności rozwiązania umowy o pracę ze skutkiem na dzień 31 sierpnia 2017 r., a wobec tego umowa nie mogła zostać rozwiązana za wypowiedzeniem ze skutkiem na dzień 30 września 2017 r.; (-) błędną wykładnię art. 60 k.c. w związku z art. 300 k.p. w związku z art. 167 § 1 k.p. przez niewłaściwe zastosowanie, bowiem czynności związane z planowaniem zajęć w nowym roku szkolnym, przydział zadań oraz zajęć dodatkowych, stanowią elementy wynikające z zakresu obowiązków pracowniczych, a wobec tego przybycie powódki do miejsca pracy na polecenie pracodawcy miało związek ze świadczeniem pracy, tym samym pracodawca odwołał powódkę z ponadwymiarowego urlopu w dniu 31 lipca 2017 r., a zatem w dacie 31 lipca 2017 r. powódka podczas obecności (potwierdzonej własnoręcznym podpisem na liście obecności) w zakładzie pracy nie była w trakcie „innej usprawiedliwionej nieobecności w pracy” w rozumieniu art. 41 k.p.; (-) błędną wykładnię art. 50 § 3 i 4 w związku z art. 41 k.p., polegające na przyjęciu zaistnienia naruszenia zasad wypowiedzania umów terminowych i przyznaniu maksymalnej wysokości odszkodowania, skoro dostatecznie uzewnętrzniona wola obu stron, wyrażona w czasie świadczenia pracy przez powódkę, doprowadziła do rozwiązania umowy o pracę ze skutkiem na koniec miesiąca sierpnia 2017 r.

Wskazując na powyższe skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z „uchybieniami w zakresie stosowania prawa, które miały charakter kwalifikowany i są dostrzegalne w sposób oczywisty”. Wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą juretrycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Tymczasem wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie został prawidłowo sformułowany ani uzasadniony. Zgodnie z utrwaloną judykaturą, wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy powinny być zatem przez stronę skarżącą wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś szczegółowo podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być zatem tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd

Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw, pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyslać (postanowienie Sądu Najwyższego z 25 listopada 2010 r., II PK 80/10, LEX nr 688680). W przedmiotowej skardze nie została powołana podstawa prawna uzasadniająca jej przyjęcie do rozpoznania, bowiem pełnomocnik ograniczył się do wskazania jedynie na „oczywiste uchybienia” oraz przedstawienia szeregu kontrowersji związanych z ustalenia faktycznymi sprawy.

Jeżeli przesłanką przedsądu jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej to skarżący w motywach wniosku jest zobligowany zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z 11 stycznia

2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Ponadto w skardze zabrakło proceduralnych zarzutów kasacyjnych, co sprawiało, że miarodajne były ustalenia faktyczne oraz ocena prawna, iż pozwana szkoła udzieliła swojemu pracownikowi (powódce) na zasadach uprzywilejowania, urlop w wyższym wymiarze niż przewidziany w kodeksie pracy. Wezwanie powódki do siedziby pracodawcy na spotkanie nie oznaczało zakończenia korzystania z tego urlopu. Tym samym pracodawca złożył pracownikowi oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę w czasie przebywania na urlopie wypoczynkowym. Takie ustalenia poczynił Sąd drugiej instancji i dokonał ich subsumpcji i oceny prawnej, natomiast celem procedury kasacyjnej nie jest uzupełnianie materiału dowodowego ani jego ponowna ocena, które usuwają się spod rozeznania kasacyjnego w rozumieniu art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Powyższe oznaczało, że skarga kasacyjna nie spełniła przesłanek wymaganych do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania, ponieważ powołane w niej twierdzenia i wątpliwości w istocie rzeczy ograniczały się do polemiki z ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanem faktycznym oraz jego oceną prawną.

Wobec niewykazania przez skarżącą istnienia powołanej przesłanki przedsądu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.